

κριθὴν διὰ τοὺς ἵππους, ἔβηλε δρομώνιον ἐπὶ τῆς κορυφῆς, καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν κλίνην χωρὶς νὰ νοσήσῃ τίποτε ὁ σύντροφός του. Τὸ πρῶτ' ἐξυπνήσας, παρεπονείτο ὅτι ἐπονοῦσε τοὺς πόδας· ἐν τῶν γονάτων του ἦτον ὀλίγον ἐσχισμένον, οἱ δάκτυλοί του ἠμυγμένοι (ζουγκρανισμένοι) καὶ αἱματωμένοι, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ φαντασθῇ πῶς κατελασπώθησαν οἱ πόδες καὶ τὰ σκέλη του. Εἶπεν ἀκολούθως ὅτι ὠνείρευθῃ ὅτι εἶχε πιάσει τὸ λαρόπωλον, τὸ ζητηθὲν τὴν προτεραίαν, καὶ πορευθέντες εἰς τὸν ἀχυρῶνα εὗρηκαν αὐτὸ ἀσφαλές καὶ ἀβλαβές, ἀπαρλλάκτως καθὼς προείπαμεν. Ὁ παῖς ἀνέκει εἰς εὐπόλητον οἰογένειαν, καὶ οἱ δεσπότες του εἶναι τέλεια πεπεισμένοι ὅτι ἤλωσε τὸ πτηνὸν καθ' ὃν τρόπον ἤδη περιεγράψαμεν. Οὐδαὶς τῶν κατοίκων τῆς περιχώρου ἐνθυμεῖται τόσον παρὰδοξον καὶ κινδυνώδη ἐπιχείρησιν· καὶ ὅσον ἀπίστευτος καὶ ἂν φαίνεται, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία περὶ τῆς ἀληθείας τῆς. Πρὸ ἐνός ἢ δύο ἐτῶν τὸ μεράκιον, εἰς κατὰστασιν ὑποδοσίας εὕρισκόμενον, ἔπεσεν ἐκ τινος σιτοβολῶνος, καὶ ἐβλάφθη καίριως.

ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ.

ΦΥΛΑΙ τινες τῶν αὐτοχθόνων Ἀμερικανῶν εορτάζουν, ἄλλαι κατὰ δεκαετίαν, καὶ ἄλλαι κατὰ ὀκταετίαν, τὴν πλέον παρὰδοξον ἴσως ὅλων τῶν εορτῶν, ἀρχαίων τε καὶ νεωτέρων. Καλεῖται δὲ ἡ τῶν Νεκρῶν, ἢ ἡ τῶν Ψυχῶν Ἑορτή.

Εἰς τοιαύτην περίστασιν, πρῶτον ἐκθάπτονται ὅσοι ἀπέθανον ἀπὸ τῆς ἐσχάτης ἡμέρας τελετῆς· συνάγεται τὸ χῶμά τινων, καθαρίζονται ἄλλων τὰ ἐφθαρμένα σῶματα, μεταφέρονται οἱ νεκροὶ ὑπὸ τῶν ἰδίων συγγενῶν καὶ φίλων εἰς τὰς καλύβας των, ὅπου, πρὸς τιμὴν τῶν τεθνηκότων, ἐτοιμάζεται συμπόσιον ἐν ᾧ ἐξυμνοῦνται τὰ κατορθώματά των, καὶ φιλοστόργως μνημονεύονται αἱ περιποιητικαὶ καὶ ἀγαθαὶ πράξεις των. Ἐπειτα εἰς ταῦτα γενικὴ ταφή, καὶ ἐν μνημα γίνεται τὸ δοχεῖον ὅλων ὁμοῦ. Φοβερωτέραν καὶ καταπληκτικωτέραν σκηνὴν δὲν δύναται τις νὰ φαντασθῇ. Οἱ Ἀθηναῖοι εἶχον τοὺς ἐνιαυσίους ἐπικηδείους λόγους των πρὸς τιμὴν τῶν ἐν μάχαις φονευθέντων· οἱ Πλαταιεῖς ἐτέλουν σεμνὴν ἐτήσιον εορτήν, καὶ ὁ ἄρχων αὐτῶν ἐσπενδε ποτήριον οἴνου εἰς τοὺς θυσιάσαντας τὴν ζωὴν ὑπὲρ τῆς Ἑλληνικῆς ἀνεξαρτησίας· ἐπίτροποι δ' ἐξ ἐκάστης τῶν Ἑλληνίδων πόλεων ἐώρταζον τὰ Ἐλευθερία εἰς τὰς Πλαταιὶς κατὰ πενταετηρίδα, πρὸς ἀνάμνησιν τῶν ἡρώων, οἵτινες κατετρόπωσαν τὸν Μαρδόνιον. Αἱ Ἑλληνικαὶ αὖται ἱεροπραξίαι διαιώνιζον αἰσθημάτων σεβασμοῦ ὑπὲρ τῶν τεθνηκότων, καὶ διήγειρον εἰς τὸν λαὸν γενναίαν ἔφρσιν τοῦ νὰ γένωσιν ἐφάμιλλοι τῶν μνημονευομένων ἐνδόξων κατορθωμάτων· καὶ ὁμοῦ εἰς τοὺς θεατὰς δὲν ἠδύνατο νὰ προξενήσῃσι τοσαύτην συγκίνησιν, ὅσην εἰς τοὺς Ἀμερικανούς ἡ Ἑορτὴ τῶν Νεκρῶν, καθ' ἣν παριστῶνται εἰς τὴν ὄψιν τὰ ὅσα τῶν κεκοιμημένων—θέαμα, προσφύς νὰ διασείη σφοδρότατα τὰς ψυχὰς τῶν ἀπαιδευτῶν καὶ ἀτέχνων ἐκείνων ἀγρίων.

ΠΤΩΣΙΣ ΒΑΤΡΑΧΩΝ.

ΠΑΡΑΔΟΞΟΝ τι φαινόμενον—λέγει Ἀγγλικὴ ἐφημερίς—συνώδευσε τὴν πρῶν ῥαγάδιαν βροχήν· τουτέστι, ἀναρίθμητος ποσότης μικρῶν βατράχων. Χιλιάδες αὐτῶν ἔπεσον κατὰ τὴν ἐσπέραν καὶ πρὸ τοῦ μεσονυκτίου. Ἀπειράριθμοι ἐφάνησαν εἰς τὴν κώμην καὶ τὰ περίχωρα, μακρὰν παντός τόπου ἐν ᾧ ἠδύνατο νὰ τραφῶσι. Τὴν Δευτέραν πρὸς τὸ ἑσπέρας, ἐνῷ ἀνὴρ τις καὶ παῖς περιεπάτου ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀνεμοζάλης, πορευόμενοι ἀφ' ἐνός εἰς ἄλλο χωρίον, ὁ παῖς εἶπεν εἰς τὸν ἀνδρα ὅτι βάτραχος ἔπεσεν ἐπὶ τῶν ὤμων του· τοῦτο ἔλαμνεν αὐτοὺς προσεκτικότερους, καὶ παρετήρησαν μετὰ ταῦτα διαφόρους οἵτινες ἔπεσον ἐπάνω των. Τὴν πρῶταν τῆς Τρίτης, εὐθὺς ἀφοῦ ἐχάραξεν, ἐφάνη παντοῦ πλήθος σχεδὸν ἀπίστευτον. Δύναται δὲ τὸ θαυμαστὸν φαινόμενον νὰ ἐξη-

γηθῇ διὰ τῆς ὑποθέσεως, ὅτι λίμνη ἢ ποτάμιον ὕδατος περιέχον τοὺς ὑποκοριστικούς βατράχους ὑπέπεσεν εἰς τὴν ἐπιρροὴν τῆς ἀνεμοζάλης, καὶ ὅτι τὰ ὕδατα καὶ τὰ ἐν αὐτῷ ἀνεσύρθησαν καθ' ἓν τρόπον βλέπομεν ἐνίοτε κονιορτὸν ἢ ἄχυρα ἀναβιβάζόμενα σπειροειδῶς ὑπὸ τοῦ ἀνεμοστροβίλου. Ὅπως ὁμοῦ καὶ ἂν ἔχῃ τοῦτο, ὅθεν καὶ ἂν ἦλθον οἱ βάτραχοι, βέβαιον εἶναι ὅτι ἔπεσον μετὰ τῆς βροχῆς· ἢ, ἄλλως εἰπεῖν, ὅτι ἐβρέξε βατράχους· ἡ τοποθεσία ἐν ᾗ εὗρέθησαν τόσον πολυπληθεῖς, ὁμοῦ καὶ τὸ ὅτι εἶδον αὐτοὺς πίπτοντας, δὲν ἀφίνουσιν οὔτε σκίαν ἀμφιβολίας.

ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΩΣ.

ΟΙ κωμῳδοὶ, οἱ ἀνήκοντες εἰς Ἀγγλον τινὰ Κόμητα, παρέστησαν ποτε ὀρθῶς τι, καλούμενον ὁ Μοναχὸς Φραγκίσκος, ἐν ᾧ ἐξιστοροῦνται τὰ περὶ γυναικὸς, ἥτις, ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ χαίρῃται ἀνεπαχλῆτως τὴν συναναστροφὴν νέου ἑραστοῦ, εἶχε φονεύσει τὸν ἀνδρα τῆς παρουσίας· ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὡς καταδικωμένη ὑπὸ τοῦ φάσματός του. Εἰς τὸ διάστημα τῆς παραστάσεως, μία τῶν παρευρισκομένων γυναικῶν ἐξεπλάγη ἀφ' ὅσα ἐβλεπεν ἐπὶ τῆς σκηνῆς, καὶ ἐξεφώνησεν, «ὦ! ἄνερ μου, ἄνερ μου!» Ἐρεῦνης γαρομένης περὶ τοῦ αἰτίου τῆς ἐκφώνησεως ταύτης, ὠμολόγησεν ὅτι πρὸ τινων ἐτῶν, διὰ ν' ἀπολαύῃ τὸν ἑρῶτα κυρίου τινός, εἶχε φαρμακεύσει τὸν σύζυγόν της, τὴν φοβεράν εἰκόνα τοῦ ὁποίου παρίστα νῦν ἐμπροσθέν της τὸ φᾶσμα τοῦ δράματος. Ἡ γυνὴ ἐκρίθη μετὰ ταῦτα, καὶ κατεδικάσθη.

ΤΟ ΚΑΤΑΦΥΓΙΟΝ ΤΟΥ ΑΜΑΡΤΩΛΟΥ.

«Τίς περιπατεῖ εἰς τὸ σκότος καὶ δὲν ἔχει φῶς; Ἀς ἐλπίσῃ εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου, καὶ ἄς δώσῃ ὅλον τὸ θάρρος του εἰς τὸν Θεόν.» Ἀς δράμῃ πρὸς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν εὐσπλαγγον Σωτῆρα τῶν ἀμαρτωλῶν, ὅστις ἰατρεύει τὸν συντετριμμένον τὴν καρδίαν, καὶ ὡς καλὸς ποιμὴν βαστάζει τὰ ἀρνία εἰς τὰς χεῖράς του, καὶ τὰ σηκώνει εἰς τὰς ἀγκάλας του. Ὑπάγετε, λέγω, πρὸς αὐτὸν, καὶ εἰπατέ τον ὅλας τὰς θλίψεις καὶ στενοχωρίας σας, εἰπατέ τον ὅτι ἀνησυχία καὶ φόβος ὑπερῃσχύουν ἐναντίον σας, ὅτι εἴσθε πτωχοί, ἄθλιοι, δυστυχεῖς, τυφλοὶ καὶ γυμνοί. Ὑπάγετε εἰς τὸν θρόνον τῆς χάριτός του, ὅπου κάθηται ὡς ἐλεῆμων ἀρχιερεὺς διὰ νὰ δώσῃ μετάνοιαν καὶ ἄφεσιν ἀμαρτιῶν. Ὑπάγετε καὶ ἐναγκαλισθῆτε τοὺς πόδας του, φανερώσατε ὅλην τὴν καρδίαν σας, καὶ παρρησιάσατέ τον ὅλα τὰ δεινὰ, τὰ παράπονα καὶ τὰς ἀσθενείας σας, καὶ θέλετε τὸν εὐρεῖν ἀπειράκις ἐλεημονέστερον παρ' ὅσον δύνασθε νὰ φαντασθῆτε! Αὐτὸς εἶναι ἀγάπη μόνον καὶ εὐσπλαγγνία. Ἐχετε καρδίαν σκληράν; Φέρετέ την πρὸς αὐτόν, καὶ θέλει τὴν μαλακῶσειν. Ἐχετε τυφλὸν πνεῦμα; Αὐτὸς θέλει τὸ φωτίσει. Καταπιέζεσθε ἀπὸ τὸ φορτίον τῶν ἐγκλημάτων σας; Αὐτὸς θέλει τὸ ἀνασκηκῶσειν. Εἴσθε μικροὶ καὶ μεμολυσμένοι; Θέλει σᾶς πλύνει μὲ τὸ ἰδίον τοῦ αἵμα. Ἀπεστατήσατε; Στρέψατε πρὸς ἐμὲ, λέγει, τέκνα τῆς ἀποστασίας, καὶ ἐγὼ θέλω ἰατρεύσει τὴν ἀποστασίαν σας. Ὑπάγετε λοιπὸν πρὸς τὸν Χριστόν, καὶ λάβετε αὐτὰς τὰς ἐπιρροὰς τοῦ πνεύματός του, δι' ὧν θέλετε αὐξάνειν εἰς τὴν χάριν καὶ εἰς τὴν γνῶσιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τοιουτοτρόπως δὲ «ὁ δρόμος σας θέλει εἶσθαι ὡς τὸ φῶς τῆς αὐγῆς, τὸ ὁποῖον φωτίζει ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἕως εἰς τὴν τελείαν ἡμέραν.»